

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ći khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedźelske łopjeno. •

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Čsmolerjez knižicizisczerni w Budyščinje a płaczi šchtwórtlětnje 1,50 hr. i portom.

15. njedźela po ńwj. Trojizy.

Scěnje Matheja 6, 24 34.

W našich spěwarškich namakamy pod čyřłom 240 łěr-
lusch: To lóžte njei', so łšesćan ńym a činju, šhtož tón čyřł
duch ńej žada — a pod čyřłom 238 łěrłusch: To čezte njei',
so łšesćan ńym a činju, šhtož tón čyřł duch ńej žada. We
woběmaj ńo pokasujemy na prawe sadźerjenje łšesćanjan we
ńwojim žiwjenju. Hdyž hladamy jenož na to, šhtož dełkach,
šhtož na ńemi je: na žadanja čłowškeje wutroby a na spyt-
wanja a domachpytanja, kiž na nju pschidu, dha čujemy ně-
šhto wo tym, kač čezte bėdźenja mamy ńo bėdźic, so bychmy
wostali na prawym Božim puczu, hdyž pak hladamy horje, hla-
damy na tu pomoz, kotruž nam Bóh we łschěch wobšteinoscach,
łschěch nusach posćicza w ńwojej njewuměrjomnej lubosczi,
dha móžemy ńo wusnac: To čezte njei', so łšesćan ńym.
Čłědy Božeje luboscze widžimy łschudžom, hdyž i wotwrje-
nymaj woczomaj pohladamy do štrěrbny, hdyž wobłedžujemy
čłowške žiwjenje a Bože wozženja w nim. Nihdže ńo nam
tuta Boža luboscž w tak jańnym ńwětle njeje pokasala, kač we
Ałryřtuřu, kiž je hrěšnych čłowjekow ńwoje žiwjenje do
ńmjerće dal. Bóh čze, so by łschitkim ludžom pomhane bylo.
Čmy pak tutu njedogruntowanu luboscž Božu dopósnali, dha
ńmějemy potom tež wucho sa Jesuřkwe přėdowanje, kiž nam
i krasnymi ńłowami dženkja pschwoła: Njestarajće ńo sa wa-
šče žiwjenje, pytajće pak najpřėdy Bože kraleřtvo a jeho
prawdosć!

Staroscze husto dosć čłowjeka pschescěhaju, dha ńlychmy,
šhtož nam Jesuř wo nich praji: 1. šhtož nam šakasa a 2. šhtož
nam pschakasa.

1. Njestarajće ńo, to je to warnowanje, i kotrymž tón
Anjes tak kručze i nam rěči. A tola, hdyž wón jo tež šchtyri
króc wospjetuje, wón nam łschak łschitke staroscze njekasasa.
Šchtóž čze něšhto žnjecž, tón ma ńo staracž wo wuńhwanje.
Haj, so i žyla ńo wo to staramy a ńebi pschemyńlimy, kač naj-
lěpje to ńwoje w domje, w ńwójbie, w šastojnstwje a powołanju
dokonjecž móžemy, to ńebi tón Anjes wěscze wot naž žada;
pschetož my njebychmy dobri šastojniž byli hnady Božeje na
tym městnje, na kotrež je naž Bóh luby Anjes šajil, hdyž nje-
bychmy to najlěpsche spytali, so bychmy Božeje hnadneje po-
mozny dostojni byli. Nimamy ńo wozěbje jara staracž sa ńwoje
džeczi, so bychu ńo derje woczahnyle, Bohu čzesć dawacž na-
wulke, a čłowjekam se ńwojemi mozami a darami ńlužile?
A hdyž drje je ńo łšesćanjanam i teho porok činił, so do
Božeho domu łhodža a tam spėwaja „Šchtóž čini Bóh, łschó
dobře je“, a tola ńwoje twarjenja a kubla šawěscža, so bychu
psched wulkim šchłodowanjom wobarnowani byli, dha nam to
tež naš Čbóžnik njekasasa; leži tola w tajkim šawěscženju
dobra łšesćanjanřta myřł, so ma jedyn njescž teho drugeho
wobezěžnosć a so ńo njek ńobu podpjeramy. Čóždy ma to
ńwoje najlěpje šastaracž, a hladaj ńo kóždy łschěje łohł-
myńłnosć a njekwěrnoscze!

Hdyž pak Jesuř nam tola pschwoła: njestarajće ńo, dha
čze naž warnowacž psched tajkimi staroscžemi, pschi kotrychž
wutroba šabudže na njebjeskeho Boha; pschetož jač Bože džeczi
dyrbjeli wjedzecž, so jeneho Wótza w njebjeskach mamy, kiž ńo sa
naž stara. Haj to dowěrjenje dyrbimy i Bohu mēcž, so wón
ńo tež tam sa naž stara, hdyž ńu nam jeho myřle njerosymłiwje
a jeho pucze njewuřłėdnıwe. Kač husto ńmy njekpořjom

f Božim wozženjom, a tola možemj hebi teho wěsčzi bheč, so Bóh nasche najlěpsche wobstara.

Nasche wutrobj pač nimaju husto tajteho kruteho doměrjenja. Wšchegara so spuščezjeja na mój kwojeho stroweho cžela abo na pjenjesh, tuteju njewobstajneju pschibohow tež tač někotrehu kšchesečijana woni wišaju na semi a na semskich wězach se zylej kwojej wutrobu. Woni nahromadžuja hebi schazh teje semje, a tola hebi njepreja, so móža so tešame tač lóhko shubicž. Schubjene pač je, schtož njeje bohastwo w Bóhu dobył! Wj njemóžezje Bóhu klužicž a mamonej!

Jesuf naž w naschich tefčezje počasuje na te najprějšche starosčezje cžlowšezje wutrobj, hdnž nam pschibowla: Njestaraježje so sa wasche žiwjenje, schto bhschezje jědli a pili, tež niz sa wasche cželo, schto bhschezje so woblekali! Njeje žiwjenje wjazh, dnžli jědž? a cželo wjazh dnžli drašta? Kač njetrjebawšchi so starosčezje, hdnž tola Bóh so stara sa naž! Pohladaježje na ptaki pod njebjeskami, wone njebhja, wone nježnu ani nješhowaju do bróžnjow; a wasch njebjeshi Wótčezje je wschaf sežiwu! Njeisčezje dha wj wjele wjazh dnžli wone? Ptaki njesnaja žane starosčezje wo zyrobu. Šdnž so hlóadne, pytaja hebi na semi abo na schtomach kwoju jědž, a Bóh jim křnje to blido. Schto mohł wschitke te miliardy stworjenjow licžicž, kiž cžakaja na teho, kiž wscho sežiwu? Wón wotewri kwoju ruku a našchzi wschitko, schtož žitwe je, f dobrim spodobanjom. Njedhrybjač tež tebi dacž, schtož trjebasch?

Wšchlich hebi knano tež na kwoje džeczzi a starasch so wo to, kač so jim ras pónžze, hacž směja pschezo wscheho dosč. Ale schto je mjes wami, kiž by kwojej dolhosčzi mohł jedyn lohcž pschistajicž, hacž by so wón runje wo to starač? Kač hebi to wunusowacž njemóžemj, runje tač tež niz někotre druge wězn. Sladaj, nětk starasch so po twojich myšlach kam wo kwoje džeczzi; schto pač budže so wo nje staracž, hdnž ty knano njenadžujž do njesboža abo wo twoje žiwjenje pschindžesch? Šdnž wot tšechi tebi zbhel na hlomu padnje, so by hnudom mornj? Ty by wjazh dnžli ptaki, tehodla porucž so kam a kwojich temu šnješez a njestarač so!

A so by cžlowjekow tež wuškubodžil wot starosčezow wo draštu, wón jich počasuje na lilije na polach — wone rostu, hacž runjež njedželaju a njepschadu tež. Salomon we wschitkej kwojej krasnosčzi njeje tač wulkotnje wuhotowanj byl jako jena tch kamych. Ale starosčezje, schto bychu so woblekale, hebi lilije njeczinja. Slaj tajku pychu Bóh na nje waži — a tola dženska steja a jutj so hižo do pjezj cžigru — njedhrybjač wón to wjele bóle wam cžinicž, o wj malowěritwi? To je póhanska wězn, tač so staracž wo jědž, picže a draštu, jako by to runje to najwažnišche bylo, wo cžož so staracž mamj. Njecžimj hebi wutrbu cžezku. Bóh wě, schto nusnje trjebamj, jemu možemj wschitko porucžicž.

Slaj to placži pač tež wo naschich khorosčezach a tšchnosčezach. W khorosčzi wopomni jako Bože džeczžo te kłowa 73. psalma. Šdnž ja jenož tebe mam, dha ja ničžo njerodžu wo njebjeha a wo semju; hacž mi runje cželo a dušcha šawutlitez, dha wschaf by ty Božo, kóždy cžach mój wutrobny troscht a mój džel. Wschu starosčez tež w najwjetschich khorosčezach pschewinjesh jenož psches doměrjenje na Božu lubosč a hnadu!

A njeje temu runje tež tač w naschich tšchnosčezach? Slaj, ty džesch psches polo! Runje halle bšche bylnj desčez f křupami směschanj te rjane kwětki porašyl, kotrež naž hewač tač wjekele witachu; nětk pač widžisch je zhle šhibnjene a šhilene a hlóčezka wižj jim frudna dele na semju. Tola pod pscheczelnymi pruhami kłonža budža bóršj kwoju hlóčezku sažo šbēhnycz a bóršj budža wschitke, budže zyla kufa, budža pola wofšche-

wjene psches plódnj desčez w rjeiškej krasnosčzi tu stejecz a křwěczicž: Boža lubosč njepschestanje. Bóh, kiž poraže, tež sažo šbēha, a rjeišcho hacž prjedy počasuje so Boža pomoz. Njewufnjesh, ty frudny, tšchnj cžlowjecze, kiž by wjele njesboža mēl, kiž by knano tež někoho wot kwojich lubych šhubil, ničžo wot tch kwětkow, wo wšchitkich rostlinow? Slaj, pola Boha njeje ničžo njemóžne, twač na njeho, a to tež potom, hdnž wón druhdnj se kwojej pomozu cžaka; wón najlěpje wě, schto tebi to najtrěbnishe je. Tehodla njestarač so!

A tač rjenje, so možemj w modlitwje Bóhu wscho prajicž. Slaj, wón snaje twoje šdychowanja, lieži twoje bylnj, rosemi twoje bolosčezje, wón tón Wótčezje nascheho šnješa Jesom šhrysta kiž kam telko cžerpil je — wuškypaj jemu tehodla twoju wutrobu, kač džeczžo kwojej macžeri wutrobu wuškypa, a wón budže tebe troschtowacž, pošylnicž, směrowacž, wón budže tebi pomhacž. Tehodla njestarač so! Tač nam Jesuf sačasa, se starosčezemi so cžwilowacž!

2. Dale pač so praschamj: f cžemu naž napomina, schto nam pschikasa.

To wón nam praji f tšmi kłowami: Pytaježje pač najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosč, dha budže wam to wschitko pschidate. Najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosč!

Schto so wschitke kłbla tuteho kłwěta hódne napscheczimj Božemu kralestwu! Drie so nam sa tute semške žiwjenje wužitne a trěbne, nusne pač je jene, to, schtož bšche hebi Marja, Marežina šotra wušwolika, jako bšche tej šotši kamej temu šnješez klužicž dala, to mjenujž, so hebi žadamj po kłowach wěczneho žiwjenja, po tej prawdosčzi, kotraž psched Bohom placži, po Božim měru, kiž wschschchi je dnžli wschitkón rošom.

W cžlowškim žiwjenju so wutroba pschemjele f hrěchami wobczezži a tač dušcha schtodu bjerje; a tutu schtodu ničžo njemóže wot dušche precž wsacž a tehodla nihtón prawj njeje psched Bohom, t. r. kač bheč dhrbi po Božej woli: prawe Bože džeczžo, khiba tón, kotremuž Bóh hrěchi woda. Wjekelnj so, so možemj psches Jesom šhrysta, nascheho šbóžnika prajicž kač japošchol Pawol: Bohu budž džak, kiž nam to dohčezje dawa psches nascheho šnješa Jesom šhrysta. Božu prawdosč a f tšmi Bože kralestwo doštanjemj psches Božu hnadu, a tu mamj najprjedy pytač. Farisejski, kiž se zlownikom do templa džěšche so modlicž, ju njeje dostač; wón ju njeje pytač. Schtož njesačuwja, so jemu něschto, haj to najwažnišche, mēr f Bohom, pobrachuje, tón njephta, schtož njesačuwja, so ma so pola njeho wjele pscheměnicž, so by Božu prawdosč dostal, tón njemóže pytač. Tehodla je to to najprějšche, so so kami prawje spósnajemj kač tón zlonik; tón džěšche sa praweho do kwojeho domu. Jemu bšche wot teho wotomika kem to najwažnišche niz, kač by kwoje šwonkowne žiwjenje do přědka pschinjeł, kač by wo kwoje cželne derjehicze so starač, ale so by Boha mēl a wobkhowač, a f nim Bože kralestwo. Pytajmj tehodla kač tón zlonik, a mj budžemj namačacž.

Wobhladač hebi hišchezje ras twoje pola; knano mačj jene mjes nimi, kotrež by halle dobre cžinil psches twoju njepschestawazu pilnosč. Prjedy je knano lěta dolho puste ležalo, potom pač by wjele moznj a próžj na nje wažil. A kač je twoja próža so šaplacžila! Dženka tebi knano hižo bohate plódnj pschinjeke. — Njeroshmisch tutu rěč Božu f tobu? Schtož cžlowjek byje, to budže wón žnjecz. Njeje tež twoja wutroba tajke polo, kotrež kač puste leži, hdnž bymjo Božeho kłowa njeshadža w nim. Pytaj tehodla Bože kralestwo, a Bože kłowo budže tež w twojej wutrobje dobre myšle a moznj wobudžicž. Kač to kam njeby sa móžno mēl! To njedj je nascha najprějšcha

starosc, so bychmy Boha měli a so bychmy Bože džeczi byli — dha budže nam to wšchitko pschidate!

To so nam hiščeje raš praji, kať njetriebamšchi so se staroscemi bēdžimy. Čžimy to hwoje, a Bōh budže sa naš so starac, wōn tych hwojich njemopuschēzi, tež potom niz, hdyž so jim druhdy dolhe a czežke pruhowanja napoloža — to, sčtož woprawdže trjebamy, sčtož nam nušne je, budže wōn nam dac, tehodla spofoj so i Božej hnadu.

Č jeneho mišionskeho pola so nam powjeda, so bēšche ras jedyn pōhan, kotryž bēšche te kšchescžijanstwu pschistupil, so jeneho europiskeho muža, jako bēšche widžal, so tōn so do wobjeda njebēšche modlił, praschal, hacž wōn kšchescženy njeje. Tōn wotmolwi: Haj, ja hym kšchescženy, cžehodla praschesh so mje sa tym? Tōn přeni wotmolwi: Dofelž so njebēšchēje modlili do wobjeda, hebi myšlach, so njejsčje kšchescženy. Na tym so džiwach, dofelž scže tola i kšchescžijanskeho kraja pschischli. Pola naš so kōždy, kiž je kšchescženy, i Bohu modli a so Bohu džakuje, so je jemu jēdž wobradžil.

Njeje srudne, hdyž ma so kšchescžijan wot pōhana tať powučicž? Č džakowanjom čžemy wot Boha dōstacž hwoj wšchēdny khlēb! A my budžemy bōrsh sejnacž, kať bohacžje Boža luboscž tež na naš so wuliwa. A bōrsh budže so shubicž wšcha njespofojnošč, jako Bože džeczi smējemy došč na Božej hnadž. Luther bēšche ras tym hwojim tole prajił: Ja sawostaju wam bohateho Boha! Na swonkownych kublach Luther njeje bohaty byl, ale derje temu kšchescžijanej, kiž ma runje tajku byłnu wēru a čžistu wutrobu, tōn mōže so Jesukoweho kłowa troschto- wacž: Na hwočje macže wch cžēknošč, ale budžje dobreje nadžije, ja hym tōn hwoj pscheminył. Tehodla njestaračje so wo wasche žiwjenje, ale hladačje, so byšchēje džeczi Božeho krale- stwa byli a wostali! Samjeń.

Je kšchescžanstwo ta jena wērna wučžba?

My kšchescženjo nochzemy so wysche druhich posbēhnycž, so hordžo a prajo: „My mamy wšcho, drushy ničžo! My mamy hwojtko, drushy cžēmnošč!“ Lēpje nam je, so prajimy: „Jesuk Chrystuž je nam to kłōnzo; te tamne nabožiny hu kať hwēšdy, pať bōle jažnje, pať mjenje jažnje so sybolaze hwēšdy.“ Je do- breho a nadobneho tež w tutych druhich nabožinach. W Bud- dhismje nadeńdžesh na psch. wjele wērneje, hlubokeje nutr- nosčje a modlenja wjele hlubokeho, wērneho wobmyšlowanja a podnurnjena do Bōjsteho potajnstwa, tať so hinať njemōžmy, hacž so prajimy: „Tu mōže wjele kšchescžanow wjele natu- kŋecž.“ Hdyž i mohamedanam pschindžesh, dyrbišch so na tym džiwacž, kať hu sahorjeni sa to, sčtož je jim pschewēdcenje a wērnoscž, hu sa to žiwi, wumru sa to, hu wērni a hwojni we wufonjenju teho, sčtož hebi nabožina žada. Kať hluboka je tola nutrnoscž, i kotrejež mohamedan so wšchēdnje modli. Čsu sahorjeni hwojeho Boha dla a i bēdženju jeho dla hotowi, wo- juja sa njeho a hu polni horzeje nadžije, i kotrejež wocžakuja fastup do paradisa. Sawēscžje, tu je wjele, sčtož kšchescžijanam jara, jara pobrachuje!

Tola niz luta jažnošč jenož! Bōdla hwojtkla wjele cžēmneho, jara cžēmneho! Bōdla dobreho pschenežneho sorna wjele plu- how! Njeposbēhamy so i hordoscž, hdyž prajimy: „Kšchescžan- stwo ma to kamšne, sčtož wone maju, a ma njewumērnje wjele drugeho, sčtož wone nimaju. Hdyž kšchescžanstwo na polach mišionstwa i tutymi druhimi nabožinami wojuje, tam dobywa. Kšchescžanstwo wopotaže so jako pucž a wērnoscž a žiwjenje! Je wotpucžow, wopacžnych pucžow, wokołopucžow, tola pucž a fastup i Wōtzej w njebiekach je a wostanje Jesuk Chrystuž!“

Hdyž tať wo kšchescžanstwoje rēčžimy, dyrbimy wēso pschi- stajicž: „My mēnimy to kšchescžanstwo, kotrež je Jesuk Chry- stuž pschinjeł, to kšchescžanstwo, kať je Jesuk Chrystuž jo žiwy byl a jo wučil, kať je wono w nowym saronju sapisane, kať je jo Luther nam saho wotwodžel.“ Wjele wobstōržbow nje- pschecželow kšchescžanstwa sda so tehodla wērnym a sprawnym byč, dofelž so powołaju na kšchescžanow pscherēsta a na cžēmne, srudne cžachy kšchescžanskeje žyrtwoje. Namafach to tu woprawdže wjele cžłowsteho, pschecžłowsteho! Čažudžamy dženkā na psch. žyle, so je Chorla Wulfi Čařow i mjecžom nušowal te kšchescžanskej wērije. Runje tať čažudžamy wšcho to, sčtož wočebje njepschecželjo kšchescžanstwa a žyrtwoje mjenuja „hrēchi ban- schow“, „žadlawoscžje intwizizije (pschepytowanškich kładow we cžachu pschescžehanja ewangeliškich psches romsku žyrtwe)“, nje- pschecželjo mēnja, so mōža i tajkim kšchescžanstwo kame „mo- ricž“, tola mola so jara! Č tajkim wšchēm tola Jesuka Chry- stuža njepostorcža a tež niz Pawola a Luthera! Črošmynjenje sa pōdeńdženja stawišny pobrachuje tym tať mjenowanym „hwo- bodnomy kłazhm“ a njepschecželam kšchescžanskeje žyrtwoje hušto došč! By-li jim wo to schlo, sprawnje a hwojrnje so sabēracž i kšchescžanstwom, niz pať wo to, jo hancž a teptacž, bychu wērnoscžje a sprawnoscžje dla dželili mjes tym, sčtož kšchescženjo dla hwojeje wulkeje njedospołnosčje dla hušto hu, a mjes tym, sčtož tola byč chzeja a sčtož i wērnym a se sprawnym žedže- njom hebi požadaju, so bychu to byli. Nichtōn njepraji: „Čnaju molerja Mūllera, kotryž tajkich wobrasow naprasťa, so mōžesh jenož prajicž: „Molowacž, to je tōrnoscž!“ Mē, hdyž chzeš wjedžecž, sčto to je, molowacž a molomanje, džesh a hladašch na mištraw kať Dūrera a Rembrandta abo Gebhardta abo Uhdū, a njewidžish pschi jich wumēłstwoje molowanja wšchēch tych, kotřiž molujo něščto naprasťaja. (Pōtracžowanje.)

Žyrtwe a stat.

Lipsčžanska ludowa nowina pišasche njedawno nēhdže tole: „Pomozne možy žyrtwoje . . . Čjednocženstwo, kotrež najmōž- nišcho sa žyrtwe džela, je „sjednocženstwo laikow ludoweje žyrtwoje“ (Volkskirchlicher Laienbund). Ma na 350 000 kłobustawow. Wobšteji dwē lēče a je w tutym cžachu w Lipsku na 27 000 kłobustawow dobył. . . . Tute sjednocženstwo škutkuje i njewu- prajnej njeprozniwoscžju. 1 240 000 lēčžahych kłopjenjom je je- nož pschi poslēdnjej wōłbje do krajneho šejma roščērilo.“ Čať podobnje pišche to tuta Lipsčžanska nowina lēweje, žyrtwi nje- pschecželneje strony. To je pschihōdnishe namōkwenje i fastu- pej do tuteho sjednocženstwa hacž jene napominanje psches žyrt- wine nowiny. Kať mohł to hiščeje sčto, kotryž woprawdže něščto wjažy byč chze, hacž jeno po mjenje kšchescžan, nasad- stacž. Čžach a nasche sakske wobstejnoščje wočebje žadaju hebi, so so kōždy tež na tutym džele sa wobstacžje wobdželi, i najmjeń- šcha psches to, so pschistupi tutemu sjednocženstwu. — Č pschi- noschlow a i darow, kotrež „Volkskirchlicher Laienbund“ na psch. dostawa, naspomnimy tu scžehowaze: i Čodžija 2 395 hr., i Čamjenza 3 500 hr., i Biskopiz 1 145 hr.; mjes woporami a darami jenotliwych namafach licžby wot 1 hr. hacž do 100 hr. Kōždy mōže tu cžinicž po hwojim, a hdyž i ničim druhim niz, dha tola se hwojim mjenom.

Č blisťa a i dalofa.

„Konžern“ je nētkle to mjeno, kotrež psches wšchē nowiny dže, a to wočebje „konžern“, kotryž je hankrot. Njeby wšchaf to hewaf ničžo dale na tym bylo, by-li nēhdže jedyn „konžern“

(to je tu sjeđnocženstwo, kotrež pjenjesydamarjo sjeđnocza, so by f tať nahromadženymi pjenjesami pschi wjetach atd. wulke dobytki činiło) bankeťot byť. Tola to je nětkle něšto druge a něšto wjazy. Niz jenož jedyn konzern, ně wjele ku bankeťot, mjes nimi tajke, f wjaz hacž 30 000 wobdželnikami, kotřiz po žykej Němskej rozpróšeni bydla. A tež to njeje hiščeže wšcho, něšto druge je tež bankeťot: ta sprawná, strowa myšl nascheho luda, ta myšl, kotraž chze šebi po runym a sprawnym pucžu pilneho, njesprózniveho džela a skutkowanja f Božej pomozu warbowacž wšchědnj khlěb a samóženje. A druhim kažazym, wšcho dobre mowowazym žadosčam je šo psche wšchu měru khwatniwje a wobščěrnje žadosč hračza a wjetowanja — hewať tež hižo mjes naschim ludom žiwa, tola poměrnje — wuwila a wurostla a wšchě woschty nascheho luda nakasyla. Kaž šašle-pjeni lěšu ludžo wuputani wot tuteje žadosče jebatam na lěp. Wlohl prajicž, to je jim strowe, njedž tať njecžinja! Ale to njeje jenož njefšesčanske žudženje, ně, ščtož tať žudži, tón njespófnawa, so to tu wo wjaz dže hacž wo wjaz abo mjenje hlupych, tón njedowidži, tať štraschnje nasch lud khorí. A nimo teho njebuchu jenož pjenježniz sjebani ale jich wjele, wjele tajkich, kotřiz chzychu po tutym wjele dobytku lubjazym pucžu se šwojimi tať hižo f sežiwjenju wjazy njedowahazym fenkami šwoje sežiwjenje polěpschicž. A to njeje šo jenož we wulkih městach a jich wotolinje stawało, tež w Budyschinje ku agentojo, kotřiz tať ludži šoja. A kětko Šerbow je šo popadnecž dalo, drje ženje njefšoniš! — Džiwajo na tajke šrudne wobštejnoscze wobrocza šo nasche šafste ewangelšte konsistorstwo na wošady f narěču, kotraž ma šo tam, hđžež šo pschisowarjo konzernow, hračzy a wjetowarjo pošasuja, wosjewicž. Nascha žyrkwina wyschnoscž chze f tym wšchěch warnowacž, so njebychu, tať mammonej klužo, šo sjebali wo to najlěpsche. Město teho, šo ludžo se šwěrnym pilnym džělom pomhaju polěpschecž šrudne wobštejnoscze w kraju, pschidžela šo tym, wo kotrymž šwjate pišmo praji: „Kotřiz pať šo chzedža wobohacžicž tajzy padnu do spytowanja a do hčze a do wjele hlupych a šchłódných žadosčow, kiž čłowjekow do škaženja a šatamanstwa ponurja.“ 1. Tim. 6, 9.

Rěka tam dale na kónzu narěče: „Še dženknišchi džěń wěsče ša štoro kóždeho w naschim wótnym kraju wulzy jara czežke, šo šo šam a f tymi šwojimi czeštije žiwi; ale šmě to ta nusa, kotraž nať dyrbi f Bohu domjesč, nať wot Božich pucžow wotwjesč a nať tať šašlepč, šo šatana lešč njepytijem, kotraž nať f honjenjom ša bjespróznym dobytkom na pjenjesach sjebye wo tón wulki, najwjetšchi dobytk, kotryž tón ma, kiž je bohobojasny a došč ma na tym, ščtož jemu Bóh da. 1. Tim. 6, 6. — Psched kóždym wosjetwjenjom, kotrež chze cze sawjesč, šo by šo na konzernach wobdžělil, pschima šo kšesčzan brónje ščesteje próstwy Šnjefomeje modlitwy: „Njewjedž nať do spytowanja!“

„Šwojst lajlow ludoweje žyrkwje (Volkstirchlicher Laienbund)“ roščěrja šo po Šafskej móznje a šylnje, a to je jara derje tať, dokelž je wulzy nufne. Še pať jara ščłoda, šo w tať někotrej ewangelškej wšy a tež wošadže šo tute sjeđnocženstwo šaměstnicž njemóže, tež pola nať niz. Wulzy ščłoda tehodla, dokelž chze tute sjeđnocženstwo wšchěch tch, kotřiz ku ewangelšy a šwoju ewangelšku žyrkej a wěru tež šchitacž a šdžezecž chzedža w tutym czašu, do žyła šwolacž a sjeđnocžicž, šo by šo tute žyke skutkowanje ša žyrkej a wěru čim lěpje poradžilo. Wulzy ščłoda je tež tehodla, dokelž šebi f liwšoscžu a f njewobdželenjom pschi džěle tuteho sjeđnocženstwa to wopišmo wustajim, šo nimmah došč šrosymjenja ša tute žyke wulke praščenje, abo šo nočjem abo šo nješym to, ščtož rěkam: ewangelšy kšesčzijenjo. Duž wobhošim, šo tehodla f naj-

njenšcha drobnišcho wo tutej žykej wězy. Špóšnajem, šo hinať njemóžem, hacž šo wobdžělicž. Doměrniz špomnjeneho sjeđnocženstwa šu tola f najmenšcha w kóždej wošadže, hđž niz hižo sjeđnocženstwo. A njebyli tajkeho wjedžať, wobrocž šo na wošadneho duchowneho. (Pschirunaj „Žyrkej a štat“.)

Módrý kšicž.

„Módrý kšicž“ ma to ša šwój nadawť, šo f pomozu Boha a Božeho šłowa šobuskutkuje ša to, šo bychu wumóžene byke wopory wopilštra, w šorcžmach šydanja a wšcheho teho, ščtož je njedobre wšchnje picžłow. „Módrý kšicž“ žada šebi wot šwojich šobustawow, šo šo dozyla wšchemu picžu alkohola wotrjetnu. Šhryštuš džesche: „Mě je teho luda žel!“ „Módrý kšicž“ je šebi pschěšwědčeny, šo se šwojim džělom ša Šesufowymi štopami šlědži (1. Šetra 2, 21.) a pyta pschi wšchej wulkej nufy šobudžělacžerjom a šobudžělacžerki, tať pišche towarštwu „Módrý kšicž“ šame. Šdž chze šo nětkle f wšchěm móžnym bracham a njepočinkam noweho powójnskeho czaša tež tón jedyn wulki šrudny domójnskeho czaša pschidžělicž, to wopilštwu, je drje na czašu, šo šo nasch lud f nowa a pschego šať pošaze na towarštwu „Módrý kšicž“ a jeho skutkowanje a jeho pschědnoschti, špišy a lečaze šopjena.

Šdž wotšal cžebnjesch.

Rěkať Richard Williams wumř w Šatagniskej mjes džiwini ludami, dokelž šo wjazy žyrobny njemějesche. W knižkach, do kotrychž šapišowasche, ščtož bě w šlužby knjesomeho mišion-šwa naschoniť, namašam ščěšowazy šapist: „Dženka wjecžor (bě to krotko přiedy, hacž šłoda wumř) šym žyke šbožowny we Šesufowej lubosči; njemóžu širtať, hacž šo šo Šnjefa prašam, hacž chze mi pschiswolicž, šo f njemu šašdu. Nicž na šwěče njemóže šadžewacž mojemu požadanju, šo bych hnydom byť šběhnjeny f njemu. — Mjeje žaneho drugeho šboža hacž šo špóšnajesč Boha a Šesufa Šhryštuša, kotrehož je pošlať. Boha špóšnacž jako nascheho šmilneho, lubosče polneho, ščěrpliveho Boha, kotryž wodaiva njeprawdu, pschěstupjenje a hřech, Šesufa špóšnacž jako — haj, šłowa njemóža wuprajicž, ščto Šesuf je, hđž jeho šy šesnať. Še to ta běla hwešda, wopišana f nowym nijenom, kotrež ništón njefšaje, šhibá tón, kotryž jeho pschijima.

Džiwone, jara džiwone to: Šłodumřějo mjes džiwini njepšchecželeni tať šbožowny, šbožny w Šesufowej lubosči! Šawětej to nora, Bohu pať runje tajši špodobny a prawy!

A rošpominanju.

„Dolhož nasche kšesčzanstwo nať bóle w naschich pschis-šluchnosčach šwěrných njecžini ša nadawťi wšchědného žiwjenja a powolanja a bóle njefebicžnych w pjenježnych wězach a bóle liwšich pschecžiwu bohasttwu a cžesči a bóle dobrocžiwých pschecžiwu wšchitkim čłowjekam a bóle mjěšlych w duchu a bóle nadžijepolnych ša pschichod, njeje nasche kšesčzanstwo hiščeže to prawe ale je bóle wěž někajšeje partije abo žyrkwje a njeje hiščeže to kšesčzanstwo Šhryštušowe.“ Ši.

Šistowanje. W. w M. ša 16. po Šswj. Tr. — M. w Bu. ša 17. po Šswj. Tr.

Šamolwity redakťor: šarať Wyracž w Wošacžizach. Čžisčez a naklad: Ššmolerjež knižicžičesčernja, šap. družštwu f wobnj. ruť. w Budyschinje.